

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
LATE FOR THE WEDDING

Copyright © 2011 by Amanda Quick
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00294-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Amanda Kvik

KASNO JE ZA VENČANJE

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

*Za Frenka,
s ljubavlju*

Prvo poglavlje

Prvi znak da su njegovi pažljivo smišljeni planovi za to veće osuđeni na propast bio je kada je otvorio vrata svoje spavaće sobe i ugledao Kleopatru u hodniku. „Dodavola“, prozborio je vrlo tiho. „Očekivao sam Minervu.“ Dugo očekivana vizija strastvene noći provedene u udobnoj postelji s ljubavnicom i povremenom poslovnom partnerkom, Lavinijom Lejk, iščezla je u gustoj magli. Prošlost se vratila da ga progoni u najnezgodnijem trenutku.

„Zdravo, Tobajase.“ Žena u hodniku spustila je zelenu pozlaćenu masku sa zlatnom drškom. Dijadema u obliku kobre, koja joj je krasila raskošno ispletenu crnu periku, svetlucala je na svetlosti zidne sveće. Ironična veselost iskrla joj je u tamnim očima. „Odavno se nismo videli, zar ne? Mogu li ući?“ Prošle su tri godine od poslednjeg susreta s Aspazijom Grej, ali se ona promenila tek neznatno. I dalje je bila zapanjujuće lepa, klasičnog profila, koji je savršeno odgovarao masci kraljice Egipta. Znao je da ispod perike ima divnu tamnosmeđu kosu. Bledozelena haljina protkana zlatnim nitima naglašavala joj je vitku, elegantno oblikovanu figuru. Oživljavanje starog poznanstva bilo je poslednje čime bi se večeras bavio. Pogled na Aspaziju Grej potpuno mu je pokvario raspoloženje. Sećanja na mračne događaje od pre tri godine zapljusnula su ga poput razbesnelih morskih talasa. Napregao se da se pribere i osmotrio je tamni hodnik iza Aspazije. Nije bilo ni traga od Lavinije. Možda će, ako bude brz i delotvoran, uspeti da se reši neželjene posetiteljke pre nego što mu sasvim upropasti veče. „Pretpostavljam da je najbolje da

uđeš.“ Oklevajući, zakoračio je unazad. „Niste se promenili, gospodine“, promrmljala je. „Ljubazni ste, kao i uvek.“ Ušla je u vatrom osvetljenu prostoriju, tiho šušteći svilenim suknjama i noseći dašak egzotičnog parfema. Zatvorio je vrata i okrenuo se k njoj. Na maskenbalu nije primetio nijednu Kleopatru te večeri, ali ga to nije iznenadilo. Zamak Bomont bio je ogromno, monstruozno zdanje. Večeras je bio pun gostiju. Njega je zanimala samo jedna osoba u šarenom mnoštvu. Pozivnicu za seosku zabavu dobio je zahvaljujući lordu Vejlu. Prva misao mu je bila da odbije poziv. Skupovi te vrste nisu ga interesovali. Kućne zabave su mu se činile dosadnim, mada nije imao mnogo iskustva sa sličnim skupovima.

Ali onda mu je Vejl ukazao na najveću prednost dobro organizovane seoske zabave.

Tačno je da moraš istrpeti duge, dosadne obroke, isprazne razgovore i glupe društvene igre, ali imaj u vidu jedan izuzetno važan momenat: imaćete zasebne sobe. Štaviše, niko neće obraćati ni najmanju pažnju u kojoj od tih soba ćete provesti noć. Seoske zabave se održavaju samo da bi gostima pružile priliku za takva druženja.

Podsećanje na istinsku svrhu seoske zabave u ogromnoj vili sevnulo je Tobajasovim umom kao munja. Kada mu je Vejl, nezainteresovan za posetu Bomontu, ljubazno ponudio jednu od svojih kočija za putovanje, Tobajas je bio više nego raspoložen.

Iznenadilo ga je što je Lavinija prihvatila njegov plan bez mnogo nećkanja. Pao mu je kamen sa srca kad je rešila da krene na seosku zabavu. Naslućivao je da je njen pristanak bio u velikoj meri nadahnut željom da tamo sklopi nove poslove. Ipak, nije dozvolio da mu ta misao kvari raspoloženje. Prvi put će biti u prilici da uživaju ne u jednoj, već u dve zajedničke noći, u diskretnoj i toploj udobnosti prave postelje.

Očekivanja su obećavala. Neće morati da se šunjaju po udaljenim delovima parka ili da se snalaze na stolu Lavinijine radne sobe. Tri veličanstvena dana neće zavisiti od milosrđa Lavinijine kućepaziteljke, koja bi se ponekad dala ubediti da ode na pijacu po ribizle kada bi on naišao.

Uživao je u kratkotrajnim susretima s Lavinijom u gradu, ali su oni, koliko god bili stimulativni, uglavnom zbrzani i povremeno iritirajući. Kiša je imala gadan običaj da pada gotovo svakog popodneva kad bi se sastao s njom u parku. Većito su strepeli da li će Lavinijina nećaka, Emelein, odlučiti da se vrati kući u najnezgodnijem trenutku.

Kasno je za venčanje

Opterećivala ih je i nepredvidljiva priroda posla kojim su se bavili. Kad neko nudi usluge osobama zainteresovanim za angažovanje privatnih isktražitelja, nikad se ne zna kada će klijent da mu zakuca na vrata.

Obratio se Aspaziji. „Šta, dođavola, radiš ovde? Mislio sam da si u Parizu.“

„Dobro mi je poznata tvoja direktnost, Tobajase, koja se ponekad graniči i s nepristojnošću. Ipak, očekivala sam srdačniju dobrodošlicu. Ne bi se moglo reći da se površno poznajemo.“

U pravu je, pomislio je. Zauvek su povezani događajima iz prošlosti i pokojnikom po imenu Zakari Eland.

„Izvini“, tiho je prozborio, „ali, da budem iskren, prilično si me iznenadila. Nisam te video ovog popodneva kad su gosti pristizali u zamak, niti na večerašnjem maskenbalu.“

„Kasno sam stigla. Svečanost je već uveliko počela. Videla sam te na balu, ali si ti svu pažnju usmerio na sitnu crvenokosu prijateljicu.“ Skinula je rukavice nemarnom gracioznošću i prinela ruke vatri. „Ko je ona, zaboga? Ne bih rekla da je tvoj tip.“

„Zove se gospođa Lejk.“ Nije ni pokušao da ublaži oštrinu svojih reči.

„Jasno mi je.“ Spustila je pogled na plamenove. „Vi ste ljubavnici.“ To je bila tvrdnja, a ne pitanje.

„Mi smo i poslovni partneri“, dodao je bezizražajno. „Povremeno.“

Pogledala ga je, podigavši fine obrve u blagoj zbunjenosti. „Ne razumem ovo poslednje. Da li govoriš o zajedničkim finansijskim poduhvatima?“

„U neku ruku. Gospođa Lejk i ja na isti način zarađujemo za život. Ona se bavi privatnim istragama, baš kao i ja. Na nekim slučajevima radimo zajedno.“

Koketno se osmehnula. „Pretpostavljam da su privatne istrage korak napred u odnosu na posao uhode. Ipak, ni to zanimanje ne može se ni izdaleka meriti s pređašnjom karijerom poslovnog čoveka.“

„Nalazim da odgovara mom temperamentu.“

„Neću te pitati šta je tvoja *partnerka* radila pre no što se posvetila tom neobičnom zanimanju.“ Otišla je predaleko, pomislio je. Dužnost mu je da izađe u susret starim poznanicima, ali samo do izvesne mere. „Aspazija, reci mi zašto si ovde. Imam planove za ostatak noći.“

„Ti planovi nesumnjivo uključuju i gospođu Lejk.“ Njeno izvinjenje je zvučalo iskreno. „Zaista mi je žao, Tobajase. Volela bih da mi veruješ

kad ti kažem da mi ne bi palo na pamet da se u ovo doba noći pojavljujem u tvojoj spavaćoj sobi bez valjanog razloga.“

„Zar nisi mogla da sačekaš do jutra?“

„Bojim se da je stvar hitna.“ Okrenula se od vatre i prišla mu je laganim korakom.

Aspazija je bila žena svetske uglađenosti. Znao je da je besprekorno ovladala veštinom skrivanja osećanja i raspoloženja, bez koje nema opstanka u najvišim društvenim krugovima. Ipak je uspeo da nazre trzaje uznemirenosti u senkama, ispod njene hladne spoljašnjosti. Prečesto je viđao to osećanje da ga ne bi odmah prepoznao. Aspazija Grej je bila uplašena.

„Šta nije u redu?“ pitao je, nešto ljubaznijim tonom.

Uzdahnula je. „Nisam došla ovamo da bih provela nekoliko dana uživajući u čarima seoskog života. Do prošle noći nisam ni nameravala da prihvatim poziv na zabavu u domu Bomontovih. Zapravo, odbila sam poziv pre nekoliko nedelja. Ali situacija se promenila. Požurila sam ovamo da bih se sastala s tobom.“ Pogledao je na svoj džepni časovnik, koji je stajao na noćnom stočiću, i video da je skoro jedan sat posle ponoći. Kuća je polagano tonula u noćnu tišinu. Lavinija će uskoro zakucati na njegova vrata. Hteo je da se reši Aspazije pre nego što se to dogodi.

„Zašto si, dođavola, prešla toliki put? To je šestočasovna vožnja kočijom.“

„Nisam imala izbora. Jutros sam došla pravo na tvoju adresu u Ulici Slejt, ali si već bio otišao. Tvoj batler me je obavestio da si oputovao u zamak Bomont i da ćeš odsustvovati nekoliko dana. Na svu sreću, setila sam se da se u pozivnici pominje kostimirani bal. Uspela sam da pronađem ovu periku i masku u poslednjem trenutku.“

„Dobila si pozivnicu?“ Podatak mu je uzburkao radoznalost.

„Da, naravno“, nehajno će Aspazija. „Ledi Bomont šalje pozivnice svim pripadnicima visokog društva. Voli da priređuje velike i glamurozne zabave. To je već godinama njena strast, a Lord Bomont joj rado izlazi u susret.“

Lavinija i on ne ubrajaju se u *pripadnike visokog društva*, razmišljao je. Uspevali su da se održe na rubovima privilegovanih društvenih krugova zahvaljujući poznanstvima s imućnim i uticajnim bivšim klijentima poput Vejla i gospođice Dav. Ali ta poznanstva im ne garantuju stalno mesto na listama zvanica na najvećim zabavama.

Kasno je za venčanje

Aspazija je, pak, raspolagala besprekornim pedigreeom. Kao poslednja u naslednoj liniji dobila je veliko nasledstvo posle očeve smrti. U sedamnaestoj godini bila je nakratko udata za četrdeset godina starijeg muškarca. Umro je šest meseci nakon venčanja, ostavivši joj priličan imetak. Tobajas je izračunao da sada ima oko dvadeset osam godina. Zahvaljujući lepoti, uglednom poreklu i novcu dobrodošla je na svim listama gostiju. Stoga nije bilo nikakvo čudo što je pozvana na seosku zabavu u zamku Bomont.

„Čudi me što je kućepazitelj u poslednji čas uspeo da ti pronađe odgovarajući smeštaj. Mislio sam da je zamak pun sve do tavanskih greda.“

„Vlada prilična gužva. Ali kad sam stigla i objasnila da je došlo do „greške s pozivnicama“, batler i kućepazitelj su se posavetovali. Uspeli su da pronađu veoma prijatnu sobu, dole niz hodnik. Verujem da su nekog preselili u manje udoban smeštaj da bi me zbrinuli.“

„Reci mi u čemu je problem, Aspazija.“ Počela je da korača levo-desno ispred kamina. „Nisam sigurna odakle da krenem. Prošlog meseca sam se vratila iz Pariza i zakupila sam kuću u gradu. Naravno, namerala sam da ti se javim u nekom trenutku kad se lepo smestim.“

Pažljivo je posmatrao njeno lice i zaključio da ne veruje sasvim u istinitost poslednje tvrdnje. Bio je prilično siguran da bi ga doveka izbegavala da je mogla. Razumeo je. Uvek će ga povezivati s tragičnim događajima od pre tri godine.

„Šta te je navelo da promeniš mišljenje?“ upitao je.

Izraz lica joj se nije promenio, ali su joj se graciozna naga ramena ukočila od napetosti. Znao je da je potrebno mnogo da bi se Aspazijini jaki živci potresli.

„Nešto se jutros dogodilo“, rekla je, zureći u vatru. „Nešto zaista uznemirujuće. Nisam znala šta drugo da radim nego da se što pre posavetujem s tobom, Tobajase.“

„Predlažem da odmah pređeš na stvar.“

„Vrlo dobro, ali se bojim da mi nećeš verovati dok ti ne pokažem ono što sam rano jutros našla na kućnom pragu.“

Otvorila je torbicu ukrašenu perlama i izvadila mali predmet umotan u platnenu maramicu. Pružila mu ga je na dlanu. Uzeo je pakećić i preneo ga preko sobe do najbliže sveće da ga ispita. Razvezao je maramicu.

Koža mu se naježila na potiljku kad je ugledao prsten.

„Pakla mu“, prošaputao je.

Aspazija je ćutala. Skrstila je ruke pod grudima i čekala, poluspustenih kapaka.

Pažljivo je proučavao prsten. Obruč je bio ukrašen crnim kamenjem. Tamni svetlucavi dragulji uokvirivali su mali mrtvački kovčeg od zlata. Vrhom prsta podigao je njegov poklopac.

Iz minijaturnog sarkofaga cerila mu se majušna, izuzetno vešto načinjena lobanja.

Nagnuo je prsten da bi pročitao latinski natpis na unutrašnjosti poklopca. Tiho je promrmljao prevod drevnog upozorenja: *Smrt dolazi*.

Presreo je Aspazijin pogled. „To je stari *memento mori** prsten. On podseća nosioca na njegovu smrtnost.“

„Jeste.“ Čvršće se stegla prekrštenim rukama.

„Rekla si da je ostavljen na tvom kućnom pragu?“

„Našla ga je kućepaziteljka. Bio je u kutijici prekrivenoj crnom kadifom.“

„Da li je bilo poruke? Nekog pisamceta?“

„Nije. Našla sam samo taj prokleti prsten.“ Slegnula je ramenima, ne pokušavajući više da sakrije nespokojstvo. „Da li ti je sad jasno zašto sam se toliko potrudila da te pronađem?“

„To je nemoguće“, rekao je odlučno. „Zakari Eland je mrtav, Aspazija. Oboje smo videli njegov leš.“

Nakratko je sklopila oči, kao da trpi strašnu bol, a onda ga je odmerila postojanim pogledom. „Ne moraš da me podsećaš na to.“

Zapljusnula ga je stara griža savesti. „Naravno. Primi moje izvinjenje.“

„Kasnije si mi rekao kako si čuo glasine o još jednom profesionalnom ubici, koji je koristio isti gnusni potpis kao Zakari.“

„Smiri se, Aspazija.“

„Sećam se da si mi rekao kako nikad nije uhvaćen i da nikad nije bilo dokaza o počinjenim ubistvima zato što je uvek izgledalo da su žrtve umrle nesrećnim slučajem ili prirodnom smrću.“

„Aspazija...“

„Možda je još tu negde, Tobajase. Možda...“

* *Memento mori* – latinska izreka sa značenjem „seti se smrti“. Inspirisala je mnoga umetnička dela svojom simboličkom vrednošću. (Prim. prev.)

Kasno je za venčanje

„Slušaj me dobro.“ Njegov ton konačno je uspeo da je učutka. „Prvobitni *Memento mori* ubica, ako je ikad i postojao, sada bi bio prilično star, verovatno mrtav. Te glasine su kolale pre nekoliko desetina godina. Krakenbern i neki njegovi drugovi čuli su ih u mladosti.“

„Da, znam.“

„Na kraju su zaključili da je priča o profesionalnom ubici koji se može unajmiti samo strašna legenda. Kružila je po tavernama u kojima su sluge prepričavale jezive priče. Zakari je nesumnjivo uživao u oživljavanju starih priča zato što je to odgovaralo njegovom smislu za melodramu. Znaš kako se hranio uzbuđenjem.“

„Da, naravno.“ Protrljala je ruke kao da joj je hladno, iako je u sobi bilo toplo. „Žudeo je za uzbuđenjem i dramom kao što neki zavisnici žude za opijumom.“ Oklevala je. „Sigurno je uživao oživljavajući legendu o *Memento mori* ubici. Izgleda da postoji još neko s istim ukusom za melodramu.“

„Možda.“

„Tobajase, ne smeta mi da ti kažem da sam prilično uplašena.“

„Očigledno je da još neko zna za Zakarija Elanda i njegovu povezanost s tobom.“ Razmišljao je o minijaturnoj lobanji u zlatnom kovčegu. „Jesi li sigurna da nije bilo poruke?“

„Sasvim sam sigurna.“ Tupo je zurila u prsten. „Ostavio je tu mrtvačku glavu na mom pragu da bi me prestravio.“

„Zašto bi to učinio?“

„Ne znam.“ Vidljiv drhtaj prošao je njenim telom. „Čitav dan razmišljam o tome. Zaista, ne mogu da mislim ni na šta drugo.“ Zastade. „Šta ako... ako me onaj koji je ostavio prsten krivi za Zakarijevu smrt i snuje krvavu osvetu?“

„Zakari se odlučio na samoubistvo kad je shvatio da ću ga optužiti za ubistvo. Ti nisi imala nikakve veze s njegovom smrću.“

„Možda onaj ko je ostavio prsten to ne zna.“

„Odista.“ Ali taj zaključak nije ubedljiv, pomislio je. Prineo je lobanjicu svetlosti. Mrtvačka glava mu je uzvraćala pogled praznim očnim dupljama, izazivajući ga sablasnim osmehom. „Postoji mogućnost da je ovo neka vrsta upozorenja.“

„Kako to misliš?“

Odvagao je prsten na dlanu. „Samo bi mali broj ljudi shvatio značenje ovog prstena. Ti pripadaš tom uskom krugu zato što znaš da je Zakari

Eland podražavao *Memento mori* ubicu i da je koristio takvo prstenje kao posetnicu. Pitam se da li neki novi zločinac na ovaj način saopštava kako planira da nastavi Zakarijev posao.“

„Hoćeš da kažeš kako tamo negde postoji još jedan monstrum koji hoće da krene stopama *Memento mori* ubice? To je grozna pomisao.“ Zastala je. „Ako je to istina, bilo bi mnogo logičnije da je tebi ostavio posetnicu, a ne meni. Ti si lovio i ulovio Zakarija.“ „Ko kaže da po povratku u grad neću zateći prsten na svom pragu?“; tiho je odvratio. „Jutros sam krenuo veoma rano. Možda je prvo tebi isporučio prsten, a dok je stigao do moje kuće, ja sam već bio otišao.“

Okrenula se i zakoračila k njemu, očiju punih strepnje. „Tobajase, ko god je ostavio ovaj prsten planira neko zlo. Ako si u pravu i ako je ovo posetnica, imamo posla s novim *Memento mori* ubicom. Moraš da ga pronađeš pre nego što nekoga ubije.“

Drugo poglavlje

Lavinija je čula otvaranje vrata baš kad je stigla do dna senovitog stepeništa. Ugledala je svetlost sveće nasred kamenog hodnika. Neki džentlmen se išunjao iz sobe i krenuo u njenom pravcu.

Noćni saobraćaj je bio gust. Ovo nije prvi put kako mora da se krije u ormanu ili beži iza ugla u poslednjih nekoliko minuta. Hodnici zamka Bomont noćas su bili puni sveta kao londonske ulice. Sva ta skitanja između soba bila bi joj zabavna da nije žurila na tajni sastanak.

Sama je kriva, opomenula se. Tobajas je predložio da je poseti u spavaćoj sobi kad kuća utone u san. To bi bio odličan plan da su joj dozvolili da ostane u onoj prostranoj, udobnoj sobi, u koju se smestila kad je tog popodneva stigla s njim. Međutim, početkom večeri su je, iz njoj nejasnih razloga, premestili u mnogo manju sobu.

Jedan pogled na ležaj u novoj sobi bio je dovoljan da proceni kako bi bio jako neudoban za dvoje, pogotovo ako je jedno od njih muškarac obdaren retko širokim plećima. Obavestila je Tobajasa da će doći u njegovu sobu. Ni na trenutak joj nije palo na pamet da će to biti težak poduhvat za nekog ko ne želi da skrene pažnju na sebe.

Bila je i te kako svesna da se većina gostiju ne brine hoće li ih neko videti dok traže željenu sobu. Skitači nisu obraćali pažnju jedni na druge. To je običaj u visokim društvenim krugovima, podsetila je sebe.

Ipak, imala je osećaj da ne bi bilo dobro za posao ako bi neko video damu koja zarađuje za život diskretnim privatnim istragama kako se

ponaša na izrazito indiskretan način. Ne sme izgubiti iz vida da neki od otmenih gostiju zamka Bomont mogu postati njeni klijenti.

Sada joj je bilo veoma drago što se setila da ponese srebrnu polumasku, mač i štit koje je nosila na maskenbalu, na kojem se pojavila kao Minerva.

Podigla je masku da bi skrila lice i zakoračila u mračni prostor ispod stepeništa. Gospodin sa svećom nije je opazio. Mislio je samo na krajnje odredište. Kad je krenuo uz stepenice, čula je tup udarac i prigušeno stenjanje.

„*Krvi mi Isusove!*“ Gospodin je zastao. Sagnuo se da pažljivo opipa nožne prste. Posle nekoliko prigušenih psovki nastavio je da se penje šepajući.

Sačekala je da se udalji pre nego što je oprezno izašla iz skrovišta.

U tom trenutku otvoriše se druga vrata nedaleko niz hodnik.

„Prokletstvo“, prošaputala je. Ovako nikad neće stići do Tobajasove sobe. Pri slaboj svetlosti svećnjaka na zidu videla je dve prilike kako se pomaljaju iz sobe. Žena se duboko, grleno nasmejala.

„Ajđ' sa mnom, gazda. Neš se pokajati, obećavam.“

Jedna od sluškinja, zaključila je Lavinija. Očigledno je da nisu samo gosti učestvovali u noćnim avanturama na seoskim zabavama. Teškom mukom je suzbijala nervozu. Podigla je masku i opet zaronila u tamu ispod stepeništa.

„Ne shvatam zašto ne bismo mogli da se zabavljamo u mojoj sobi“, rekao je muškarac. Zaplitaó je jezikom od pića. „Imam lepo zagrejan krevet.“

„Ne beri brigu, gazda, brzo ću te i valjano zagrejati.“

Muškarac se promuklo nasmeja. „Pa da prionemo onda. Gde ti je soba?“

„O, ne možemo u mojoj sobi. Delim je s tri sluškinje večeras pošto je kuća puna k'o oko. Popećemo se na krov. Gore je malo ladnjikavo, al' imam toplu ćebad koja nas čeka.“

„Pakla mu, hoćeš da kažeš kako moram da se penjem čak na vrh prokletog zamka zbog malo valjanja?“

„Biće vredno truda, gazda. Imam specijalnu spravu koja će se sigurno dopasti svetskom čoveku poput tebe.“

„Spravu, kažeš?“ Njegovo nestrpljenje i uzbuđenje bili su očigledni, čak i kroz maglu pijanstva. „Kakvu opremu koristiš, devojčice? Ja preferiram bič.“

Kasno je za venčanje

Sluškinja je šapnula nešto što Lavinija nije mogla čuti.

„Pa, ako je tako.“ Muškarčev glas produbio se od požude. „To stvarno zvuči zanimljivo. Jedva čekam da to isprobamo.“

„Uskoro, gazda.“ Sluškinja ga žurno povede ka stepeništu. „Čim se popnemo na krov.“

Par se približavao podnožju stepeništa. Lavinija je načas ugledala punačkog gospodina koji je izgledao kao da je u ranim šezdesetim. Nosio je somotski kaput boje šljive, staromodne pantalone do kolena i kitnjasto svezanu kravatu. Čelava glava mu se presijavala na svetlosti zidnog svećnjaka.

Sluškinja se po odeći nije razlikovala od ostalog osoblja. Nosila je jednostavnu tamnu haljinu i kecelju. Lice joj je bilo gotovo sasvim skriveno ispod velike meke kape. Gospodin se sappleo već na prvoj stepenici. Zacerkao se zbog sopstvene nespretnosti. „Ovo je pohvala Bomontovom sjajnom brendiju, zar ne? Idemo ponovo.“

„Ne, nećemo se peti tim stepeništem, gazda.“ Sluškinja ga je cimnula za rukav. „Koristićemo sporedno. Ostala bih bez posla ako bi me batler ili kućepazitelj video s tobom.“

„O, pa dobro.“ Čelavko je predusretljivo dopustio devojci da ga povede niz hodnik.

Ona je podigla suknju, otkrivajući čvrste praktične cipele i duge čarape. Požurila je pratioca pored ostrvceta svetlosti s drugog svećnjaka. Nekoliko kovrdžavih zlatnih pramenova virilo joj je ispod velike kape.

Omamljeni gospodin joj je dozvolio da ga povede u tamni hodnik iza ugla.

Lavinija je odahnula kad se hodnik ispraznio. Hitro je napustila sklonište ispod stepenica i požurila ka Tobajasovoj sobi. Ako se ovako nastavi, trebaće joj čaša šerija da smiri živce kad stigne na svoje odredište.

Tanka linija svetlosti sijala je ispod Tobajasovih vrata. Ona podiže ruku i zastade. Kucanjem bi mogla probuditi radoznalost gosta u susednoj sobi. Uхватила je mač, štit i masku jednom šakom da bi drugom dohvatila kvaku. Lako se okrenula. Bacila je još jedan pogled niz hodnik da se uveri kako je niko ne posmatra i otvorila vrata.

Ukočila se u mestu ugledavši zagrljeni par ispred kamina. Muškarac je stajao okrenut leđima, bez sakoa i kravate a otkopčanog okovratnika. Bilo je nečeg veoma poznatog u tim snažnim ramenima. Nije mu videla

lice zato što ga je sasvim približio ženi duge crne kose, koja ga je grlila oko vrata.

„Oprostite.“ Užasnuta, Lavinija je brzo odvrtila pogled i povukla se u hodnik. „Pogrešila sam sobu. Strašno mi je žao zbog uznemiravanja.“

„Lavinija?“, razlegao se Tobajasov snažni glas s kratke udaljenosti.

Nije ni čudo što su joj ta ramena izgledala tako poznato. Okrenula se na petama, svesna da je otvorila usta od zaprepašćenja.

„Tobajase?“

„Grom i pakao!“ Izvukao se iz zagrljaja oštrim trzajem. „Uđi i zatvori vrata. Želim da nekog upoznaš.“

„O, bože.“ Žena se odmakla od Tobajasa i s hladnokrvnom ironijom odmerila Laviniju. „Mislim da smo prenerazili sirotu Minervu.“

Kao da je pod dejstvom vradžbine crnog maga, Lavinija je ušla u sobu i oprezno zatvorila vrata.

Tobajas, smrknut i opasan, prišao je okruglom stočiću i podigao bocu od brušenog kristala. „Lavinija, dozvoli da te predstavim gospođi Grej.“ Sipao je sebi brendi. „Stigla je večeras da bi se videla sa mnom iz poslovnih razloga. Aspazija, ovo je moja, hm, partnerka, gospođa Lejk.“

Lavinija je prepoznala hladni, bezlični ton. Nešto u ovoj sobi nije bilo kako treba. Obratila se Aspaziji. „Pretpostavljam da ste jedna od Tobajasovih klijentkinja, gospođo Grej?“

„Verujem da sam odnedavno to postala.“ Odmerila je Tobajasa nedokučivim pogledom. „Ali, molim vas, zovite me Aspazija.“

Laviniji je bilo jasno da je dama veoma sigurna u sebe i svoje mesto u Tobajasovom životu. Zaključila je da se poznaju od ranije. Povezivalo ih je nešto što je nju isključivalo.

„Shvatam.“ Stresla se od jeze. Obratila se Tobajasu, upinjući se da zadrži ravnomeran ton. „Da li će ti trebati moja pomoć u ovom slučaju?“

„Ne“, odvratio je. Otpio je gutljaj brendija. „Sam ću se time pozabaviti.“

Dotukao ju je ovom izjavom. Možda je previše pustila mašti na volju, pomislila je. Nakon što su, pre nekoliko nedelja, uspešno rešili slučaj ludog hipnotizera, sve češće je sebe smatrala Tobajasovom stalnom poslovnom partnerkom. Ali to ubeđenje nije imalo oslonca u stvarnosti. Bilo bi bolje da to ne gubi iz vida, pomislila je.

Njihovi poslovni poduhvati predstavljali su manje-više odraz njihove veze. Ponekad su radili zajedno, baš kao što su ponekad vodili ljubav.

Kasno je za venčanje

Ali je svako sledio svoju karijeru, baš kao što je svako živeo u svom domaćinstvu.

Ipak, Tobajas nije oklevao da se uključi u njena poslednja dva slučaja, ali sada nije želeo njenu pomoć i to saznanje joj je zapanjujuće teško palo.

„Vrlo dobro.“ Pribrala se i prikupila snagu za ono što je, nadala se, bio uglađeni poslovni osmeh. Otvorila je vrata. „U tom slučaju, poželeću vam laku noć i dozvoliti da se vratite svojim poslovima.“

Tobajasove vilice stegoše se u prepoznatljivu grimasu. Nije bio dobre volje. Tako mu i treba, pomislila je. Ni njeno trenutno raspoloženje nije baš bilo veselo.

Stisnuo je moćnu šaku oko grlića boce za brendi. Načas je pomislila da će promeniti mišljenje i zamoliti je da ostane. Nije učinio ništa da spreči njen odlazak. Umesto bola koji su izazvale njegove reči, sada je osetila bes. Zašto se tako ponaša? Nesumnjivo je vapijao za njenom pomoći.

„Kasnije ću doći do tebe“, odlučno reče Tobajas, „nakon što završim posao s Aspazijom.“

Praktično joj je naredio da se vrati u svoju sobu i da ga tamo čeka dok ne odluči da je poseti. Kiptela je od gneva. Da li zaista veruje da će mu večeras otvoriti vrata, nakon što ju je tako netaktično izbacio iz sobe?

„Ne trudite se, gospodine.“ Bilo joj je drago što joj osmeh nije vidljivo zadrhtao. „Kasno je. Izdržali smo napornu vožnju kočijom i raznovrsne zabavne sadržaje večeras. Sigurna sam da ćete biti veoma iscrpljeni kad završite razgovor s gospođom Grej. Ne bih se usudila da vas teram da se penjete onako zamornim stepeništem. Videćemo se za doručkom.“ Gnev je sevnuo u Tobajasovim ledeno-magličastim očima. Zadovoljna utiskom koji je ostavila, Lavinija je glatko iskoračila u hodnik i zatvorila vrata za sobom glasnije no što je bilo neophodno.

Na pola puta uz stepenice shvatila je da joj se Aspazija Grej nimalo ne dopada.

Tre e poglavlje

Promašio je još jedan od visokih, uskih stepenika i verovatno bi pao da ga služavka nije pridržala čvrstom rukom. Zamalo izbegnuti pad ispuni ga jezom. Daleko su odmakli od podnožja uskog stepeništa.

„Paz'te gde stajete, gazda“, ohrabrujuće će služavka. „Ne bi teli da se strmeknemo niz basamake, jel'da? Ajmo polako.“

„Pa šta si očekivala? Ovde je prokleta mračno.“ Možda je trebalo da odbije poslednje dve čaše brendija koje mu je sasula niz grlo pre nego što su napustili sobu. Vrtelo mu se u glavi. I stomak je počeo da negoduje. „Trebalo je da krenemo glavnim stepeništem.“

„Rekla sam ti, gazda, da gospodar ne voli kad osoblje ugađa gostima po spavaćim sobama.“

„Bomont je vazda bio uštogljeni čistunac kad su takve stvari u pitanju.“

Devojčura je snažna, pomislio je, snažnija no što bi se reklo na prvi pogled. Pridržavala ga je jednom rukom, dok je u drugoj držala sveću. Ali opet, od dobrih služavki se i očekivalo da budu kršne. Ne samo što su po čitav dan nosile teške poslužavnike pune hrane, noćne posude i velike gomile posteljine, već su sve to teglile uz i niz dugačka stepeništa poput ovih. Povrh toga, povazan su čistile, ribale i prale. Nije ni čudo što su snažne. Zbog toga mu se i dopadaju. Više je voleo da se uveče porve s nekom od snažnih devojaka iz domaćinstva, nego s kurvama po bordelima. Ove druge su prečesto znale biti slabšašne i mlitave od preterane količine džina i makovih pijata.